Egry Artúr

portugál gálya

(1.)
ezüst éj a néma tenger
olaj-kék lomha lények
lengik körbe tiszta bárkám
csodás arányuk telt
mint lusta márvány
mint antik váza képlet

szemem szerelme
e hullám tengerré lett
e hullám tenger-élet
ábránd

(2.)
ellengő lassú éji tenger
sötét haján ring végig kezem
mint szelíd apály
a hajó oldalán
s ernyedt közönnyel veszem

s e dallam
a vizek szorongó álma
ez erőtől telt
dúdolt tölgyfa ének
fülemre folyva kicsurran
mint pince-mélyi telt edények

(3.)
anyám te óceán
vagy te lárva létem
dajka léptű lénye
édes
tekints reám
e csendes lárva éden
szelíd szívű reménye
édes

emlék vagyok pusztán
egy vízben oldott álom
elfojtott fájdalom,
hogy örökké élni vágyom

(4.)
hajóm a test – egész
és egy a lélek
átszőtték mégis
merészen tarka képek
s amint a testben
így izom feszül
meredten
úgy az árboc fennen áll
felszegzett ideggel legfelül
s a kötélzet só nedves karjain
remeg a bárka egyedül

mint hullámok hajlékony
forma képe
a vásznak
úgy dagadnak a szélbe'

– áznak
s nyüszít a fő fedélzet
és
repülünk
és
repülünk
porzik a sós víz
tüdőnkön a lágy hólyagocskák hámja
most emlékezik igazán
ős időtlen anyánkra

(5.)
a vihar után
a sziklás part alatt
szétvert kis lények
mélyen alszanak

(6.)
a szorosban
jobbcsapáson jött a vihar
kit balról ért
testükön most
sirályok marakodnak
a parton